

Arrest

nr. 227 017 van 2 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CAMERLYNCK
Cartonstraat 14
8900 IEPER

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 januari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 februari 2019 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Afghaanse nationaliteit en bent u Hazara van origine. U bent afkomstig uit de stad Kabul, gelegen in de provincie Kabul. U bent gehuwd met N.G. (...) (O.V. X) en heeft met hem een dochter T. (...). Zij verblijven beiden in België. Uw echtgenoot kwam reeds in 2004 naar België, en diende driemaal een verzoek tot internationale bescherming in. De drie verzoeken werden evenwel afgesloten met een negatieve beslissing. Uw man verblijft momenteel legaal in België op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Toen u ongeveer vijf of zes jaar oud was verhuisde u met uw familie van Kabul naar Attak in Pakistan. Uw familie had geen persoonlijke problemen, maar door de opkomst van de Taliban die sjieten doodde, beslisten ze Afghanistan te verlaten. U keerde terug naar Kabul toen u ongeveer veertien jaar oud was. Na uw huwelijk verhuisde u van uw ouderlijk huis in de wijk Kartesi naar de wijk Barchi Mahtab Qala in Kabul.

U huwde ongeveer drie en half jaar geleden met u echtgenoot in Kabul. Na het huwelijk keerde hij terug naar België, en verbleef u bij uw schoonouders. U wilde studeren, maar uw schoonouders gaven daar geen toestemming voor. U mocht het huis niet verlaten en moest de hele dag werken in het huis van uw schoonouders. Bovendien wilde u naar uw echtgenoot gaan in België, maar uw schoonouders wilden dat u in Afghanistan bleef.

Daarnaast waren u en uw schoonfamilie het slachtoffer van een overval in uw huis ongeveer één of twee maanden voor uw vertrek uit Afghanistan. U en uw dochter werden bedreigd door drie dieven, en u moest uw goud afgeven. U diende een klacht in bij de politie, maar zij konden niet helpen. In 2016 besliste u samen met uw echtgenoot dat u naar België zou komen.

In de periode tussen december 2016 en maart 2017 verliet u Afghanistan drie keer, maar u werd driemaal gedepoteerd vanuit Iran. In maart 2017 slaagde u erin om samen met uw dochter en uw schoonbroer Afghanistan te verlaten en naar Griekenland te reizen. U vervolgde uw reis naar België met uw dochter.

Na een reis van ongeveer vijf maanden kwam u aan in België op 26 juni 2017. Op 7 september 2017 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u een kopie van uw paspoort, uw taskara, de taskara van uw dochter, de taskara van uw echtgenoot, het paspoort van uw echtgenoot, een kopie van de Belgische verblijfstitel van uw echtgenoot, uw Afgaanse schooldocumenten, uw vaccinatiekaart, de vaccinatiekaart van uw dochter, een attest van uw aanvraag van gezinshereniging en een USB-stick neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees bestaat voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er hier geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Uit de verklaringen die u aflegde blijkt dat het de bedoeling was om na uw huwelijk met N.G. (...) (O.V. 5.610.704) naar België te komen en hier te studeren (CGVS, p. 10-11). Er werd een aanvraag tot gezinshereniging gestart, maar u verklaarde dat deze werd geweigerd omdat uw echtgenoot geen permanent werk had in België (CGVS, p. 12). U verklaarde dat uw echtgenoot u zei om te wachten tot hij een permanent contract had, maar u besloot alsnog te vertrekken uit Afghanistan (CGVS, p. 12, 16). Daarnaast heeft u gezinshereniging aangevraagd in Griekenland, dat volgens uw verklaring nog tweemaal werd geweigerd (CGVS, p. 14). U bent hier niet tegen in beroep gegaan omdat u het wachten beu was (CGVS, p. 14-15). Nog blijkt dat u uw verzoek om internationale bescherming laattijdig indiende, namelijk meer dan twee maanden na uw aankomst in België. Al deze elementen wijzen erop dat u in de eerste plaats bij uw echtgenoot in België wilde zijn, en dat u Afghanistan niet verliet omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Dat u bij uw echtgenoot wilt verblijven is begrijpelijk en aannemelijk, maar in dat geval zijn er zijn andere en meer geschikte procedures dan het indienen van een verzoek om internationale bescherming die u kan aanwenden om een statuut in België te bekomen.

Dat u onheus werd behandeld door uw schoonfamilie kan u niet aannemelijk maken. Het feit dat u niet mocht studeren, uw familie niet mocht bezoeken en huishoudelijke taken moest doen (CGVS, p. 15, 16), is niet aangenaam, maar is onvoldoende zwaarwichtig om aanleiding te vormen voor een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

De overval waar uw familie het slachtoffer was en waarbij goud werd gestolen uit uw huis, blijkt een willekeurige overval te zijn (CGVS, p. 15-16). U haalt immers geen andere elementen aan die aan deze overval vooraf gingen waaruit zou blijken dat u een doelwit was voor deze dieven. Nadat het goud werd gevonden, hebben de dieven uw huis verlaten (CGVS, p. 16). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u beroep deed op de politie die de overval onderzocht (CGVS, p. 16). U heeft evenwel geen bijkomende informatie van de politie over de gestolen goederen (CGVS, p. 16). Dat dit incident een zware indruk heeft nagelaten, wordt niet betwist, maar dit incident is niet ernstig genoeg om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Omwille van al deze redenen moet worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk zijn gemaakt en dus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegde veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. De kopie van uw paspoort en uw taskara tonen enkel uw identiteit en uw herkomst aan, waar niet aan getwijfeld wordt. Het Afghaanse paspoort van uw echtgenoot en zijn taskara tonen zijn identiteit en herkomst aan, wat evenmin wordt betwist. De taskara van uw dochter ondersteunt uw verklaringen over de identiteit en herkomst van uw dochter, waar niet ter discussie staat.

De kopie van de Belgische verblijfstitel van uw man toont aan dat uw man legaal in België verblijft, waar geen twijfel over bestaat.

De Afghaanse schooldocumenten tonen aan dat u naar school ging in Afghanistan. Dit wordt niet betwist. De vaccinatiekaarten van u en uw dochter ondersteunen uw verklaringen over uw de vaccinaties van uzelf en uw dochter.

Het attest voor gezinshereniging stelt dat de voorwaarden in artikel 123 en volgende van het KB van 3 juli 1996 moeten vervuld worden om u te kunnen inschrijven bij de mutualiteit. Dat wordt niet betwist.

De USB-stick tenslotte bevat meer dan duizend foto's. Volgens uw verklaringen zijn het voornamelijk foto's van uw huwelijk, maar ook enkele foto's van een uitstap naar Bande Amir. Uw Afghaanse nationaliteit en dat u bent gehuwd met uw echtgenoot staat echter niet ter discussie.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij

de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad geviséerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Kabul en hierbij verwijst naar de overval die plaatsvond in uw huis (CGVS, p. 15), moet opgemerkt worden dat dit element niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid dat tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Volgens uw verklaringen kwamen er drie dieven naar uw huis en beroofden ze uw familie van al het goud dat ze konden vinden (CGVS, p. 15-16). Bovendien kwam de politie ter plaatse en onderzocht de overval. Het feit dat uw familie reeds eerder het slachtoffer was van een overval, houdt niet in dat u in de toekomst een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de schending van de materiële motiveringsplicht. Zij stelt dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en dat de bestreden motieven deze beslissing niet kunnen dragen.

Verzoekster blijft erbij dat zij omwille van de aangevoerde feiten als vluchteling had moeten worden erkend.

Daarnaast is verzoekster er stellig van overtuigd dat zij recht had op subsidiaire bescherming.

Verzoekster wijst op een artikel over de richtlijnen van UNHCR inzake Afghanistan van augustus 2018, waarin op basis van een aantal overwegingen door UNHCR wordt gesteld dat Kabul geen intern vestigingsalternatief is.

Verzoekster woonde in Kabul en het is volgens haar dan ook duidelijk dat zij recht heeft op subsidiaire bescherming. Daarenboven heeft zij een kwetsbaar profiel. Als zij naar Afghanistan dient terug te keren, zou zij een alleenstaande moeder met een driejarig dochtertje zijn.

2.2. Verzoekster vraagt gelet op het voorgaande om aan haar de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.3. Verzoekster voegt ter staving van voormeld betoog een artikel over de richtlijnen van UNHCR inzake Afghanistan van augustus 2018 bij het verzoekschrift (bijlage 4).

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2. In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat verzoekster de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht gesteld wordt dat in haren hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.4. Verzoekster blijft er in het verzoekschrift bij dat zij op basis van de aangevoerde feiten als vluchteling had moeten worden erkend.

Verzoekster voert echter niet één concreet en dienstig argument aan ter weerlegging van de volgende, in de bestreden beslissing opgenomen motieven:

“Uit de verklaringen die u aflegde blijkt dat het de bedoeling was om na uw huwelijk met N.G. (...) (O.V. 5.610.704) naar België te komen en hier te studeren (CGVS, p. 10-11). Er werd een aanvraag tot gezinshereniging gestart, maar u verklaarde dat deze werd geweigerd omdat uw echtgenoot geen permanent werk had in België (CGVS, p. 12). U verklaarde dat uw echtgenoot u zei om te wachten tot hij een permanent contract had, maar u besloot alsnog te vertrekken uit Afghanistan (CGVS, p. 12, 16). Daarnaast heeft u gezinshereniging aangevraagd in Griekenland, dat volgens uw verklaring nog tweemaal werd geweigerd (CGVS, p. 14). U bent hier niet tegen in beroep gegaan omdat u het wachten beu was (CGVS, p. 14-15). Nog blijkt dat u uw verzoek om internationale bescherming laattijdig indiende, namelijk meer dan twee maanden na uw aankomst in België. Al deze elementen wijzen erop dat u in de eerste plaats bij uw echtgenoot in België wilde zijn, en dat u Afghanistan niet verliet omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Dat u bij uw echtgenoot wilt verblijven is begrijpelijk en aannemelijk, maar in dat geval zijn er zijn andere en meer

geschikte procedures dan het indienen van een verzoek om internationale bescherming die u kan aanwenden om een statuut in België te bekomen.

Dat u onheus werd behandeld door uw schoonfamilie kan u niet aannemelijk maken. Het feit dat u niet mocht studeren, uw familie niet mocht bezoeken en huishoudelijke taken moest doen (CGVS, p. 15, 16), is niet aangenaam, maar is onvoldoende zwaarwichtig om aanleiding te vormen voor een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

De overval waar uw familie het slachtoffer was en waarbij goud werd gestolen uit uw huis, blijkt een willekeurige overval te zijn (CGVS, p. 15-16). U haalt immers geen andere elementen aan die aan deze overval vooraf gingen waaruit zou blijken dat u een doelwit was voor deze dieven. Nadat het goud werd gevonden, hebben de dieven uw huis verlaten (CGVS, p. 16). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u beroep deed op de politie die de overval onderzocht (CGVS, p. 16). U heeft evenwel geen bijkomende informatie van de politie over de gestolen goederen (CGVS, p. 16). Dat dit incident een zware indruk heeft nagelaten, wordt niet betwist, maar dit incident is niet ernstig genoeg om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.”

De voormelde motieven vinden steun in het dossier en zijn pertinent en terecht. Gezien verzoekster deze niet concreet aanvecht doch deze geheel ongemoeid laat, blijven zij onverminderd overeind. Aldus kan aan verzoekster op grond van de aangevoerde feiten de vluchtelingenstatus niet worden toegekend.

Verzoekster tracht in het verzoekschrift wel te laten uitschijnen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst als alleenstaande moeder van een dochtertje van drie jaar kan worden beschouwd en dat zij zich daardoor in een kwetsbare positie zou bevinden. Verzoekster kan in dit betoog echter niet worden gevolgd. Verzoekster is een gehuwde vrouw. Haar echtgenoot verblijft blijkens het niet-betwiste feitenrelaas weliswaar in België, doch verzoekster beschikt in haar land en regio van herkomst nog over en kan bijgevolg beroep doen op haar schoonfamilie. Voor haar vertrek verbleef verzoekster ook al bij deze schoonfamilie. Deze familie onderhield haar in weerwil van verklaarde financiële problemen en alles werd betaald door haar echtgenoot, die vanuit België geld opstuurde en overmaakte via de bank (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.7-8, 13). Daarnaast beschikt verzoekster over tal van naaste familieleden uit haar eigen familie. Ook deze familieleden vertoeven in Kabul en voorzien aldaar in hun onderhoud middels de beroepsactiviteiten van de broers van verzoekster in Dubai (*ibid.*, p.7, 12). Bijgevolg kan verzoekster niet als alleenstaande moeder worden beschouwd.

De door verzoekster neergelegde documenten en stukken, opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekster overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.5. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen, toont verzoekster niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Omtrent de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing op basis van de informatie in de map ‘landeninformatie’ in het administratief dossier – en zoals bevestigd in de recentere informatie toegevoegd in de aanvullende nota van 19 september 2019 – verder met recht gemotiveerd als volgt:

“Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de

veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten. Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Kabul en hierbij verwijst naar de overval die plaatsvond in uw huis (CGVS, p. 15), moet opgemerkt worden dat dit element niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid dat tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Volgens uw verklaringen kwamen er drie dieven naar uw huis en beroofden ze uw familie van al het goud dat ze konden vinden (CGVS, p. 15-16). Bovendien kwam de politie ter plaatse en onderzocht de overval. Het feit dat uw familie reeds eerder het slachtoffer was van een overval, houdt niet in dat u in de toekomst een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Verzoekster slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Vooreerst blijkt uit haar eigen verklaringen duidelijk dat haar familie en haar schoonfamilie sedert haar vertrek in Afghanistan geen aan de veiligheidssituatie gerelateerde problemen kenden (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.13). In het verzoekschrift maakt verzoekster van dergelijke problemen in hoofde van haar familieleden evenmin enige melding. Waar verzoekster wijst op een artikel over de richtlijnen van UNHCR inzake Afghanistan van augustus 2018, dient voorts te worden opgemerkt dat hieruit niet kan worden afgeleid dat de situatie in Kabul zou beantwoorden aan de criteria in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Nergens in deze richtlijnen wordt blijkens het artikel immers opgeroepen om aan inwoners van Kabul, louter voortgaande op de veiligheidssituatie aldaar, internationale bescherming te verlenen. Dat Kabul(-stad) blijkens deze richtlijnen over het algemeen niet geschikt is als intern vestigingsalternatief, betekent dan ook geenszins dat de situatie er zou beantwoorden aan de criteria bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bij de beoordeling of een bepaalde plaats als intern vestigingsalternatief kan worden beschouwd spelen namelijk ook andere overwegingen dan de veiligheidssituatie, zoals de humanitaire situatie en de situatie specifiek voor interne ontheemden, een rol.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haren hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee oktober tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT